SPORTUL popular

Lui Onuță i-a adus Moș Crăciun o minge adevărată de foot-ball

POVESTE OARECUM SPORTIVA
de C. IACINT

Afară ninge domol, fulgi pufoși, sburătăciți, de nea, din cerul fumuriu cu nuanțe slabe de sineală. Pământul se'nfășoară încet cu-o pătură tot mai groasă și colo, departe, pare că sfârșitul zăpezii strălucitoare se'mbină cu cenușiul boltei cerești...

Mai sunt numai trei zile până la Crăciun. Trei zile pe cari Onuță și le va petrece la fel ca azi, cu ochii pierduți undeva, în nevăzut, hoinari după vise în cari nu mai crede, dar tocmai deaceea minunate, pe geamul transformat în feeric caleidoscop, ca o gară prin care simploanele — fulgii albi de vată — trec fulgerător, lăsând doar regretul că nu te afli în ele.

Casa lui Onuță e la marginea orașului, această imensă cetate atât de necunoscută pentru el, în care merge doar dus de mână de „tătunu'", până la școală și'napoi dela școală, căci Onuță e'n clasa treia primară.

Restul timpului, în casă, cu cărțile și jucăriile lui ieftine de copil sărac de lucrător, dar, din când în când, o mai sbughește și pe maidan la sburdă, cu cei de-o seamă cu el.

Trei zile până la noaptea în care Moș Crăciun avea să vină în casele copiilor cu daruri, — nopți multe și lungi înaintea sărbătorilor.

Dar știe Onuță că nu-i un singur Moș Crăciun — și nici nu e pentru toți, — că unul e mai sărac, altul mai bogat, după casa și copilul la care vine. Și, iarăși, știe că Moș Crăciunul lui de multă vreme i-a uitat coșul prin care să-l găsească.

Totuși, Onuță viscază, dorește și așteaptă, mai nădăjduește: ca toți copiii.

S'a gândit și el în ultimele săptămâni ce-ar vrea să-i aducă moșul vechiu de ani câți fulgi de nea se cern într'o zi pe'ntreaga lume, cum i-a spus lui „tătunu'". Și, dorindu-și pe rând patine, o cutie cu creioane colorate, o carte mare de basme cu ilustrații cum văzuse el în vitrina unei librării din centrul orașului, apoi o bicicletă, ca a băiatului băcanului din colț, s'a oprit la o minge, — o minge de cauciuc, învelită în piele roșie de toval, cu petice dreptunghiulare cusute unul de altul, umflată bine, pe care s'o poată svârli în înaltul cerului din vârful bocancului, isbit în plin: o minge de foot-ball, visul lui de-atâtea vreme...

Onuță e singur acasă (tătunu' e dus la slujbă, măicuța după ale gurii pentru sărbătorile ce vin), iar oftatul lui nu are cine-l auzi și potoli.

Dar.., copilul își îndreaptă ochii din nou prin geamul înstelat de nea și'n locul oftatului, stins, obrazul i se luminează de un zâmbet fericit: a uitat ceva Onuță, a uitat că „are treabă".

Cârpe de ici și colo, cât mai multe cârpe, le'nfășoară strâns într'una mai mare, o basma veche aruncată de măicuța, apoi totul într'un basc larg, pe care-l leagă bine cu o sfoară din bucătărie, așa cruciș, ca să nu sboare cârpele dinăuntru, și — până una, alta — nite mingea.

Onuță o'ncercă pe șiretul bocancului: e grea, rotundă și... bine umflată.

Acum, o flanelă groasă peste hăinuță, apoi paltonul, căciula înfundată peste urechi, fularul să-i acopere obrajii, ținându-i și furcana, mănușile în degete și...

. . . .

...peste un sfert de oră, maidanul înzăpezit e plin de copii, înfierbântați într'o hârjoană aprigă, sgomotoasă, că răsună văzduhul de glasurile lor cristaline.

Impărțiți în două grupe de câte nouă băețandri între opt și zece ani, copiii au încins un match de foot-ball în toată regula, lovind cu cerbicie în mingea măestrit făcută de Onuță.

Au uitat țâncii și de frig, și de zăpada care le intră'n ochi, scurgându-le lacrămi zeci pe obrajii îmbujorați, și gonesc sprinteni — cu toate că-s înfofoliți în paltoane și strânși în flanele —, după mingea de cârpe legate'n basc.

Și când lovesc cu piciorul în ea niciunul din copii nu se gândește că svârle'n aer altceva decât o minge adevărată de piele, așa cum văzuseră ei la Venus, iar fiecare se visează în clipa aceea un Humis, Dobay sau un Marian...

Balonul de cârpe, greu de apă și purtând gheomotoace de zăpadă, este shootat cu iuțeală dintr'o parte în alta a terenului, trecând des prin porțile făcute din grămezi de paltoane și căciuli, încât copiii greu mai pot ține socoteala punctelor înscrise. Dar, înfierbântați în joc, nici nu-i mai interesează așa de mult aceasta, așa cum nici nu dau atenție oamenilor ce traversează maidanul zgribuliți, grăbiți spre case, țâțâind a uimire din buze că nu-i birue gerul pe țânci: deh, e vacanță!

...Costel, băiatul advocatului Bădin, cel ce șade la trei case dela Onuță, a zărit roiul copiilor dela geam, i-a văzut aprinși într'o joacă la care el — „băiat de familie", strâns în chingile învățăturei de-o armată de mediatori — nu avem dreptul.

N'avea ce căuta pe maidan, printre „haimanalele de plozi ale țoapelor", ilustrate de nobila-i mamă în culori urâte, negre: lui îi erau permise numai jocurile „selecte", în casă, cu cei de-un rang cu el.

Dar în sufletul lui de copil amărăciunea încolțise, pe măsură ce grămezile de jucării electrice ajunseseră să-l plictisească, să-l facă să jinduiască după sburda „haimanalelor" de-afară.

Și-așa, după ce-a stat câtăva vreme pironit la geam cu privirile pofticioase pe maidan, profitând de lipsa părinților și supraveghetorilor lui de-acasă, și-a luat inima'n dinți Costel și s'a pomenit în mijlocul copiilor înverșunați pe mingea de cârpe a lui Onuță.

La'nceput, copiii nu l-au băgat în seamă, apoi l-a zărit Onuță cum stătea — parcă rușinat — neîncrezător — sorbindu-le joaca din ochii ce zâmbeau altcum ca'n fața trenului electric.

Hainele lui scumpe, strălucitoare pe lângă cele peticite și zdrențăroase ale lor, au intimidat ceata picilor, ostoindu-i zarva. Dar nu pentru mult, câteva minute doar, exact până'n clipa când Onuță — simțind dorul de joacă al bogatului său coleg de școală și mândru că pentru o dată și unul avut poate invidia distracțiile unui copil sărman — l-a luat de mână atrăgându-l în mijlocul prietenilor.

Și'n clipa aceea, răspunzând zâmbetelor luminoase ale copiilor, Costel și-a dat seama că „haimanalele țoapelor" nu erau așa de rele cum i le zugrăvise „maman"...

...Crăciunul e departe, cu visele și dorințele lui ce nu-și găsesc împlinire decât rar pentru copiii obidiți de soartă, uitați de moșul nins de ani, bătrânul Moș Crăciun... Și visul cel mai frumos e acesta — realizat —, libertatea de-a zburda în joacă fără griji, fără gânduri, în aerul tare — curat —, după o minge care, deși nu din cauciuc și piele, e — totuși — o minge.

...Seara se apropie cu vălul ei de negură și taină, lăsat peste maidanul învelit în nea, hârjoana copiilor slăbește și puștii se retrag unul câte unul pe la casele lor.

Prin geamuri, străbat voci sglobii, subțiri — fine — ca de cristal lovit cu unghia, îmbinate în coruri repetate pentru colinda Ajunului...

. . . .

E noaptea Ajunului, noaptea în care bunul Moș Crăciun va să adaste pe la casele copiilor, răspunzând dorurilor lor de peste an..

In ferestre, cete-cete, colindători cu glasuri firave, tremurătoare în gerul aspru, svârlă'n aer colinde tărăgănate, vestind venirea Moșului.

In două case, la doi copii întârzie să sosească Moș Crăciun.

Intr'una — a advocatului Bădin —, Costel, ca și Onuță — în casa muncitorului Petre Stanca —, lâncezesc de trei zile în paturi de boală, înconjurați de privirile temătoare, plânse, ale rubedeniilor.

Dar și'ntr'o casă și'n cealaltă tații lipsesc, iar copiii, îmbujorați și bâiguind cuvinte fără șir, au rămas în grija mamelor, egale de astă dată în fața boalei, cu diferențele de avuții uitate, neputiincioase în lupta contra durerei...

Lacrămile copiilor nu sunt numai de boală, de febră, ci — la amândoi — mai mult de amărăciune că Moșul bun le va aduce de acest trist Crăciun, în locul darurilor dorite, doctorii.

Și orele trec, grele, și plânsul din inimile lor crește, odată cu febra...

S'au oprit la geam colindătorii, glasuri cristaline, rostind de bucuriile Crăciunului.

Pleoapele copiilor, osteniți de plâns și așteptare, se lipesc încet a somn... dar încă nădăjduesc. Ce? Nici ei nu știu...

Târziu, când cetele colindătorilor și-au încetat cântecele și s'au împrăștiat pe la căminuri, la paturile celor doi copii poposește, în fine, câte un Moș Crăciun...

Și febra scade, ușor, lacrămile seacă, odăile se luminează din surâsul copiilor, iar...

. . . .

...In două case diferite, una de bogătaș, alta de muncitor sărac, doi copii — egali în fața aceleași fericiri — adorm cu zâmbetul pe buze, strângând în brațe o minge de foot-ball adevărată, din cauciuc și piele de toval, umflată, așa cum văzuseră ei la Venus, în vară...

Și fiecare se visează în clipa aceea un Humis, un Dobay sau un Marian...

Gânduri de Crăciun

(Continuare din pag. 1-a)

și alții de cunoștințele sale tehnice sportive, când va contribui la promovarea spiritului de colaborare, când va reprezenta cu demnitate culorile țării peste hotare, când în orice împrejurare va fi conștient că nu-și aparține numai lui, ci țării întregi.

Tineretul este atras de terenurile de sport nu numai de dorința de a se afirma prin performanțe tehnice. Există pe stadioane o viață specifică și către această viață colectivă este atras tineretul, dornic de prietenie, de voie bună.

Viața stadioanelor topește ambițiile individualiste, ascute elanurile, entuziasmul, dorința de dăruire de sine. Această viață de stadion trebuiește întreținută și încurajată de toți adevărații sportivi. Așa vom ajunge ca toți tinerii să se ridice până la acel nivel moral care te îndeamnă să aplauzi sincer și entuziast orice realizare, orice performanță, indiferent cui aparține, dacă servește sau face cinste sportului din România.

Dar sarcina, poate cea mai grea, pentru realizarea unui sport sănătos, cade pe umerii acelora care au misiuni de conducere în sport.

Ceiace așteaptă mișcarea noastră sportivă dela ei se rezumă într'un singur îndemn:

Coborîți în mijlocul masselor! Nu dirijați activitatea din birouri, ci de pe teren. Sportivii trebuie să-și cunoască conducătorii, să-i înțeleagă, să-i prețuiască, să-i ajute în măsurile ce se impun a fi luate.

Infrățiți-vă cu tineretul sportiv prin trainicile legături ale prieteniei, fiți atenți la ceeace vă aduce el ca experiență de pe teren, ascultați ceiace vă spune, cari sunt nevoile acestui tineret!

Și mai presus de toate, promovați la conducere cadre tinere.

Nu se pot încheia aceste gânduri pe margine de an, fără a ridica problema educației publicului spectator la manifestațiile sportive.

Din păcate, în anul care a trecut, nivelul sportiv al spectatorilor a lăsat de dorit în prea multe ocazii. Și iarăși din păcate, presa noastră sportivă nu și-a făcut decât în parte datoria sa de educatoare a acestor masse de spectatori. Nu va fi cu putință a avea un sport cu caracter adevărat democratic, atâta timp cât spectatorii nu vor avea o atitudine din care toate reminiscențele mentalității infiltrate de anii negri ai dictaturilor, ai fascismului, nu vor fi complet lichidate, din care să nu fi fost eliminată definitiv ura de rasă și șovinismul. Și această sarcină revine în cea mai largă măsură gazetarilor sportivi.

Acestea toate le așteaptă mișcarea noastră sportivă dela noi toți, sportivi, conducători, ziariști, cluburi și grupări.

Dacă vom înțelege menirea noastră în rolul pe care îl avem fiecare dintre noi, în sfera noastră de activitate, anul 1947 ne va aduce succesul deplin.

Anul 1946 a fost anul jalonării mișcării sportive din România, anul în care sămânța rodnică a fost aruncată.

Depinde numai de noi, de toți sportivii din România, ca anul 1947 să fie anul recoltei abundente.

Săniuța

Pentru copii, Crăciunul de azi este la fel ca unul de demult, cu un pom de Crăciun pe care unii îl au în casă, sau alții îl privesc pe la ferestri, cu acelaș Moș Crăciun, fie că acesta e reprezentat de tăticu, sau de un oarecare manechin, undeva, într'o vitrină.

In drăgălășenia lor cuceritoare, se bucură, râd, bat din palme, când fulgii de zăpadă se aștern molcom pe dealuri, văi, câmpii, orașe și entuziasmul acesta copilăresc îl au cu toții, chiar dacă unii sunt în pantalonași scurți, cârpiți, cu pantofi subțiri, rupți, sau alții cu cismulițe, haine de blană, capișon.

Splendoarea aceasta a iernii pe care noi cei mari nu vrem s'o cunoaștem, pe ei, cei mici, neprihăniți, îi unește în acelaș ideal de desfătare, la fel de fericiți, în lumea lor încântătoare.

Pe tot cuprinsul țării, la munte și câmpie, săniuțele aleargă purtând pe aceia care acum prind gustul sportului.

Unii, mai norocoși, îl vor practica și mai târziu, alții mai nevoiași se vor înfunda în grijile cotidiane ale vieții aspre.

Dar moșul acesta plin de nea, eternul Moș Crăciun va deveni mai darnic și în curând dela săniuța aceasta vor porni generații întregi de sportivi.

ADEVARATUL SPORT

(Continuare din pag. 1-a)

corpore sano", iar de Greci prin expresiunea „Kalacagatia".

Numai prin perfecționarea atitudinilor fizice și spirituale, eforturile continue depuse pentru ridicarea standardului de viață al omului care muncește nu vor rămâne simple proiecte prin rezultatele ce le vom obține și ne vom putea felicita, că am cucerit un nou galon în lupta pentru definitivarea progresului social.

Dacă ne gândim la aportul considerabil adus de elementele sportive în războiul care a însângerat întreaga lume aproape cinci ani de zile, ne vom da imediat seama de ce majoritatea eroilor au fost recrutați din rândurile elitei sportive, cari, căliți fizicește, au izbândit în lupta pentru victoria democrată.

Sacrificiul acesta relevă semnificația istorică a efortului național, fidel colaborator la marea operă de reconstrucție socială.

Numai astfel, depunând tot efortul de care suntem capabili, vom reuși să aducem la îndeplinire sfintele idealuri, prin răspândirea pe orice cale și apelând la toate mijloacele pentru transmiterea în pătura mulțimei a ideilor sănătoase și de a arăta adevăratul înțeles al noțiunei de sport.

Organizația Sportului Popular se poate uita cu mândrie înapoi la frumoasele înfăptuiri reușite numai într'un an de activitate.

Sperăm că „47" va aduce consacrarea acestei Oorganizațiuni și împlinirea dezideratelor sale va coincide cu definitiva consacrare a României pe plan internațional sportiv.

Eu în luptă cu sportul

(Continuare din pag. 1-a)

rile și huiduielile tuturor copiilor din târg, adunați pe „peluză". După zece minute de joc, în care timp au fost eliminați câte trei jucători din fiecare echipă, în calitatea mea de căpitan al „Schmoll-iștilor" și de goal-keeper, văzând că îmi intră, după o socoteală aproximativă, cam un goal la două minute, am recurs la maniera forte. Știindu-ne „la noi acasă", la un semnal ne-am repezit asupra redutabililor „Gladyști", încingând o bătaie, la care s'au asociat, ca la comandă, toți „spectatorii".

Culorile „Schmoll"-ului au suferit o rușinoasă înfrângere. Și astăzi, după atâția ani, de câte ori mă duc la lustragerie, refuz să dau cu „Schmoll", din pudoare... Prea i-am feștelit obrazul!...

Aș fi nedrept cu mine însumi, dacă n'aș menționa la sfârșitul acestor dramatice confesiuni, singurul sport pe care am reușit să-l practic cu demnitate. E „ping-pong"-ul. La ping-pong sunt imbatabil. Puteți lua informații dela Naumescu, pe care l-am uimit. Și cum între ping-pong și tennis e o simplă chestiune de proporții, și având în vedere că sunt rudă cu soții Rurac, sper ca la vară să am plăcerea să-l „provoc" pe d. prim-ministru Petru Groza, despre care am auzit că e un as al rachetei, la un match... istoric!

Cucerirea timpului liber necesar sportului și culturii

de E. HORN

Pentru a putea face sport, omul are nevoe de timp liber. Orice manifestare culturală cere aceasta și sportul reclamă chiar mai mult timp liber decât alte manifestații culturale. In calea omului spre civilizație, pentru o viață mai frumoasă și mai fericită, cucerirea acestui timp liber constitue un obiectiv principal. In genere se crede, că progresul tehnic modern a redus în mod considerabil timpul omului petrecut cu munca productivă și a sporit în aceeași măsură timpul disponibil pentru a se deda la ocupații culturale, distractive, etc.

Renumitul sociolog francez, Jean Langevin se ocupă cu această problemă într'un strălucit studiu apărut în revista „La Pensée" No. 8 în care cercetează în ce măsură progresul tehnic devine creator al timpului liber de care are nevoe omul modern. Laugevin ajunge la concluzia că acest progres tehnic oricât de important este nu a accelerat prea mult reducerea timpului de lucru și iată de ce.

Progresul tehnic are două aspecte distincte, un aspect cantitativ și unul calitativ, ambele importante.

Sensul progresului este în primul rând reducerea orelor de lucru necesare pentru confecționarea unei anumite piese. Dar pentru acest lucru trebuesc produse mașini și unelte noi. Dacă înainte se produceau căruțe, azi avem nevoe de locotomive, dacă înainte am lucrat pământul cu pluguri simple, azi avem nevoe de tractoare complicate. Această complexitate aduce cu sine mărirea orelor de lucru, atragerea masselor noi în producție, iar administrația și comerțul cresc și ele în cantitate.

Adevărat, clasa muncitoare a cucerit ziua de numai 8 ore de muncă și în unele țări tinde să mai reducă acest timp, totuși vedem că totalul orelor de muncă utilizate în industrie cresc. In plus mai asistăm la fenomenul creșterii vertiginoase a consumației bunurilor din punct de vedere cantitativ prin sporirea consumului pe individ și prin atragerea masselor noi de consumatori de bunuri industriale. Mai avem și distrugerile războiului care deasemenea cer un efort suplimentar de producție.

Dacz mai sus am dezvoltat progresul tehnic din punct de vedere cantitativ, tot atât de important este progresul tehnic calitativ, care deasemenea necesită eforturi mai mari de producție ca în trecut.

S'au creat tehnici noi și se creiază din ce în ce mai multe. Aplicăm mașina cu aburi, motorul cu explozie, electricitatea, motorul-rachetă, energia atomică, etc.

Inainte, construcția unei case era un lucru care azi se pare simplu. Acum avem nevoe de betoniere, tevării complicate, centrale electrice, cazane de calorifere, instalații sanitare etc. In agricultură aplicăm principii științifice complicate din domeniul chimiei, mecanicei etc.

Prin acest progres care tinde spre complex din punct de vedere calitativ și spre masse mari de material necesar, din punct de vedere cantitativ, nu se reduce nicidecum intervenția omului. Chaplin, care execută o singură mișcare mecanică în filmul „Timpuri noi", poate fi o caricatură a sistemului Taylor aplicat la raționalizarea muncii dar nu exprimă nici cum sensul evoluției. Fiindcă această mișcare mașinală va fi executată în curând tot de mașini, iar omul va rămâne și mai departe un muncitor care are nevoe de inițiativă, de cunoștințe vaste, de energie, de imaginație și trebue să fie decis în acțiuni pentru a putea fi ajustor, mecanic, monteur, pilot, etc. Aceste acupațiuni cer un om deosebit de multilateral, cel puțin tot atât de calificat ca și artizanul evului mediu sau muncitorul calificat din epoca manufacturistă a capitalismului primar.

In acest sens, muncitorul zilei de azi, și mai mult încă cel de mâine, va avea nevoe de o pregătire lungă și de o cultură generală cuprinzând în primul rând specialitatea sa, care însă va trebui să fie cunoscută cu tot complexul de producție din care face parte. De exemplu un strungar de alamă, va trebui să cunoască particularitățile cuțitului de strung care este de oțel, metalurgia oțelului, extracția minereului, proprietățile alamei și ale strungului cu care lucrează îmbrățișând întreaga industrie a producției de mașini.

El va trebui să pătrundă astfel și să-și apropie o cultură generală din care negreșit va trebui să facă parte și sportul ca o pregătire necesară pentru a fi în stare să stăpânească toată complexitatea tehnicei puse la dispoziția omului prin progresul tehnic.

In Uniunea Sovietică s'a realizat în mod armonic această unitate a culturii generale și a omului muncitor, care astfel devine stăpânul mașinii și nu servitorul ei. Nu vor mai fi indivizi cu preocupări și îndeletniciri pur intelectuale și iar alți indivizi făcând mișcări mașinale în deservirea mașinilor. Tehnicianul și intelectualul vor fi necesarmente un singur om.

Cucerirea timpului liber necesar culturii nu se mai face în mod unilateral prin simplă reducere a orelor de lucru ci prin angrenarea organică a preocupărilor culturale chiar în sfera muncii prestate de omul modern. Munca în acest fel devine cultură, o sinteză totală a tuturor activităților sociale ale omului.

Intelegând astfel progresul tehnic, omul modern va fi tehnician, intelectual și sportiv în acelaș timp. Dar pentru a realiza acest ideal trebue să creiem condiții pentru ca omul să nu mai fie subiect de exploatare, servitor al mașinii, ci stăpân și creator de bunuri culturale și materiale.

Acestea nu au altă rațiune de a exista — decât să servească progresul civilizatoric al întregei omeniri și nu numai poftele nesățioase ale unor elite reduse ca număr și parazitare ca funcție în societate.

Stadion Munți Prieteni

(Urmare din pag. 1-a)

mă revăd cu câteva luni în urmă, pe această pantă plină de skyori veseli, mă revăd în ziua când un accident la menisc mă făcuse să cred multă vreme că mi-am încheiat cariera în atletism...

„Fiți gata"...

Două cuvinte magice care mă trezesc din reverie, toate gândurile s'au împrăștiat, au dispărut, în minte nu-mi mai rămâne nimic în afara unei așteptări și-a unei obositoare încordări nervoase...

Rumoarea din tribune a dispărut, e-o liniște nenaturală, clipele par veșnicii... Nu știu când plec, când ajung, nu aud nici pașii celui din urmă, nici încurajerile tribunelor, am doar uneori impresia că vacarmul din tribune îmi dă aripi, mă poartă pe sus, ochii nu văd decât sfoara întinsă ca o barieră la capătul celor două linii albe...

Mă trezesc înconjurat de prieteni pe care-i priveam la început fără să-i cunosc, iar în minte-mi sunt întipărite trei cuvinte: un nou record...

Probele se desfășoară toate în aceeași atmosferă de sărbătoare sportivă, orele de odihnă dela prânz și de seara sunt prilej de discuții, de critici, de prognosticuri și de glume... Nimic nu mai preocupă în afară de concurs... Și așa trece timpul între o probă pe stadion, o prăjitură la Arizona, o idilă nouă, sau continuarea celei de-acum un an, în cele din urmă clasamente, împărțirea premiilor și iată gara Predealului frământând de atleți ce pleacă ducând cu ei puncte, plachete, victorii și înfrângeri, iar pe deasupra tuturor minunata amintire a concursului dela Predeal, amintire pe care tăvălugul vremii o sădește mai adânc în suflet, o face mai frumoasă...

★

Ziua a doua sunt cu Virgil Ludu în drum dela Plaiul Foii spre vârful Pietrii Craiului. Ne așteaptă kilometri de străbătut, nu sute de metri ca la concurs, pantofii cu cule s'au transformat în bocanci, iar în spate atârnă greu ruksakul cu provizii... Aerul răcoros al dimineții dă prospețime și înviorare călătorilor ce se'ndreaptă nesăbuit de pieptiș spre cucerirea cotei 2244. Gil mă'ntreabă dacă am văzut comedia lui Julien Luchaire cu subiect sportiv, „Altitude 3200 m" (Aproape de cer), la care-i răspund insinuant că am văzut jumătatea lui 800 m. de André Obey, jucată la Predeal, având în rolurile de protagoniști pe actualii turiști... Dar urcușul nu prea dă răgaz de vorbă, Piatra Craiului e numai stâncă dreaptă, n'o poți învinge cu ocoluri în „turnante" sau drum în serpentină, ci în forță, bărbătește.

E ciudat cât de exactă ideie îmi făcusem despre ea atunci când o vedeam de pe Bucegi ca un zid alb, aruncată în zarea apusului; acum o găseam aidoma închipuirilor de atunci...

Soarele din ce în ce mai arzător urcă pe bolta de-un senin albastru și adânc, iar noi urcăm West-Wandul. Iată, am ajuns la ferestrele pe care un capriciu al naturii le-a construit în piatra versantului apusean, ferestrele prin care privești Plaiul Foii și Făgărașii ca printr'o lunetă.

Drumul devine mai greu, urcușul mai drept, popasurile mai dese mai dese. Ruksak-urile din spate parcă sunt de plumb și mă întreb cu Gil de nu-i mai bine să mâncăm ... tot ce avem în ele, să le ușurăm.

Târziu lăsând în urmă ferestrele lanțurile, căldările, trecând peste ultima redută verticală, iată-ne ajunși sus la câteva zeci de metri în dreapta piramidei de lemn care indică Vf. Omul cota 1.?44.

Deocamdată nu-i timp să simți oboseala moleșitoare căci ochii și gândurile sunt furate de perspectivele deschise simultan de jur împrejur, încât nu știi ce să admiri mai întâi. Privirea alunecă dela Bucegi la Bran, la Țara Bârsei la Făgărași. Bucegii cu aspectul lor de cetate masivă evoacă amintirea minunatelor zile când îi străbăteam în lung și 'n lat ca student al A. N. E. F.-ului în dosul lor ghicesc Predealul și ca 'ntr'un film văd stadionul, duelurile lui Zeno cu Baciu, ale lui Pandrea cu Tălmaciu, Dinu Cristea — Radu Ioniță.... îl simt pe Gil în spatele meu la 400... Văd ca din avion satele din depresiunea Branului; dealurile îmi par musuroaie plate de cârtițe printre care șerpuește ceva alb-argintiu: șoseaua națională.

Deasupra Făgărașilor împăduriți s'a strâns o perdea de nouri prin spărturile cărora soarele aruncă fâșii paralele de lumină. Apusul lui văzut depe Piatra Craiului e feeric. Un glob de aur pe care-l poți privi în voie și care totuși te orbește făcându-te să nu mai vezi nimic dacă te uiți în altă parte, un glob care dispare încet, încet în dosul Făgărașilor... Nourii dela orizont se aprind pe măsură ce soarele coboară; cerul devine o nababică bogăție de colorit cu negru, alb albastru, portocaliu și mult roșu și carmin... Apoi, dela un timp soarele nu se mai vede, nourașii se colorează mai tare și treptat treptat încep să se destrame ca un vis de care-ți pare rău că s'a sfârșit...

Aerul devine parcă mai dens mai răcoros, oboseala a cramponat picioarele... la stânele din vale s'au aprins focuri și din când în când se aude câte-un strigăt...

Cu pași greoi ne'ndreptăm spre cabana Radu Negru... Glas de clopot atârnat la gât de vită ce se mișcă prin somn turbură liniștea nopții însoțit de lătrat răgușit de câine ciobănesc... Focurile se sting pe rând.. e liniște și pace...

Inainte de plecare un turist scria în caietul de impresii al cabanei: Doresc să mai urc încă odată Piatra Craiului pela Plaiul Foii, și să mai privesc o vale și Făgărașii prin Ferestrele West Wandului...

Iată imaginea realizării celor mai bune timpuri europene pe 100 m. In anul 1946:

Moina 10"4|10
Lupșa 10"5|10

Perspectivele foot-ballului

(Urmare din pag. 1-a)

și pasiunea din ce în ce mai accentuată a sportivilor români pentru foot-ball.

Desvoltarea luată de sportul cu mingea rotundă și simpatia enormă de care se bucură în massele spectatorilor îndreptățesc și necesită un program cât mai fecund. Surprizele plăcute în această direcție nu sunt însă excluse. Venirea unor echipe sovietice, eveniment pe care îl dorim din tot sufletul pentru toate învățămintele și avantagiile pe cari le putem avea, este foarte posibilă.

Manifestările soccerului sindical pe acelaș tărâm internațional, vor completa anumite goluri și anumite regrete.

De altfel, rolul C. G. M.-ului va fi de o importanță majoră în toate viitoarele noastre manifestări, înălțându-se astfel, mai mult, edificiul pe care-l dorim cu toții, ca în jurul ideii sindcale, să graviteze și să militeze întreaga noastră viață sportivă.

In vederea tuturor acestor întâlniri, în fața cărora cinstea și demnitatea noastră sportivă vor fi puse la o grea încercare, toate energiile trebuesc mobilizate și toate disponibilitățile se impun canalizate, pe linia justă a adevăratei idei sportive.

Entusiasmul și sârguința sunt absolut necesare pentruca, împreună cu ele, competența și devotamentul să ne permită atingerea scopului urmărit. Ceiace nu este atât de greu, dacă se muncește cu dragoste, sinceritate și — mai ales — cu înțelegere.

Acum se face lutru din pisică

Există o fabrică la Oradea care se ocupă cu inobilarea blănurilor. Asta însemnează că din oaie face blană de astrahan, din pisică face lutru, iar din epure iese cea mai frumoasă blană de nurci. Cititoarele acestor rânduri nu au de ce să se sperie. Blana pe care o poartă dumnealor cu atâta șic, ca un import canadian, nu se va trăda sub privirile critice ale prietenelor, iar blana expusă în vitrina cu etichete cu un șir nesfârșit de zerori nu are de ce să se rușineze. Este foarte adevărat că aceste blănuri provin în mare parte dintr'o fabrică din Oradea, așa numită „Industria de Blănuri" unde, sub mâinile pricepute ale circa 100 de muncitoare, ies zilnic zeci de blănuri cu etichete tentante ale animalelor de preț, spre bucuria elegantelor femei, care își pot permite azi acest lux de pe urma unor speculațiuni de bursă neagră.

Spre deosebire de aceste purtătoare de blănuri, muncitoarele care le produc nu au mâini catifelate și batiste parfumate ci muncesc din greu, respirând un aer pestilențial și stând cu picioarele în lichide chimice otrăvitoare. Ele nu poartă blănuri, fiindcă leafa lor cu greu ajunge pentru mâncare și îmbrăcăminte și cu atât mai puțin le arde de sport. Cel puțin așa a fost situația încă în vara aceasta, când...

Dar iată ce s'a întâmplat. Există la Oradea o comisie sportivă locală, condusă de câțiva tovarăși inimoși, care și-au pus în cap să formeze echipe de basket femenin în fabricile orașului. In acest scop o echipă de basket a liceului de fete din localitate a fost utilizată ca „echipă model" și a fost dusă în curtea fabricii „Industria de Blănuri", ca în pauza lucrului să facă o mică demonstrație.

Muncitoarele din fabrică s'au strâns în jurul terenului de joc improvizat și elevele de liceu au început un joc de basket, așa cum îl cunoaștem toți, iute, spectaculos și, deaceea, interesant. Jocul a plăcut muncitoarelor, cari au aplaudat fazele frumoase cu convingere. Jocul s'a terminat și a fost urmat de un mic discurs. In acest discurs, tovarășul din Comisia Sportivă Sindicală a întrebat pe muncitoarele fabricii dacă nu cumva le-a plăcut într'atâta jocul, ca să-l încerce și ele. La început nu a răspuns nimeni. Fetelor simple, cari duc o muncă grea, fără timp liber suficient nici pentru treburile gospodăriei, le-a părut ceva cu totul caraghios ca ele să se apuce de un astfel de joc „copilăresc". După prima zi nu s'a arătat deci nici un rezultat. A doua zi, apelul a fost repetat și s'a prezentat o fată curajoasă, care s'a arătat gata să încerce acest joc, dar a rămas singură și, cu toate că apelurile au fost repetate timp de două săptămâni, nimeni nu s'a mai prezentat.

Dar sămânța a căzut pe un pământ fertil și muncitoarele au frământat problema care le-a fost pusă cu atâta insistență. Ele au discutat cele văzute, în sălile de atelier, în cantină, la mese și la plecarea din fabrică pe drumul spre casele lor. Așa s'a întâmplat că, după aceste două săptămâni, să se prezinte vreo 10 fete muncitoare. Au spus cu simplitate: „Ne-am gândit bine și vrem să încercăm să jucăm și noi".

A fost trimisă o instructoare în această fabrică și după un timp scurt s'au arătat rezultate surprinzătoare. S'a construit un teren de basket în curtea fabricii și după numai câteva luni s'au găsit jucătoare pentru trei echipe complecte de basket. Chiar și fetele locuind în cartierul fabricii vin acum să joace sub culorile clubului sportiv „Industria de Blănuri".

Aceste echipe sunt azi dintre cele mai bune din Oradea și posedă câteva elemente recrutate din fabrică, reprezentând o valoare în basket. Se remarcă în special o muncitoare care are doi copii și care este o atacantă bună, posedând un „coș sigur", rareori greșind ținta. Ea a devenit spaima echipelor adversare din Oradea.

In fabrică s'a produs o mare schimbare. Munca merge parcă mai bine și muncitoarele au îndrăgit sportul. Ele au înțeles că sportul a devenit azi un drept al lor și, dacă s'ar întâmpla ca să încerce cineva să le interzică acest joc, ar păți-o rău de tot.

In acest fel s'a lucrat la Oradea și putem vedea că s'a lucrat bine. In acest oraș numai, sunt azi 12 cluburi cu echipe de basket feminin. Mai multe decât există în tot restul României laolaltă.

Povestea s'a terminat și dovedește două lucruri: nu trebuiesc mijloace grozave pentru a face sport; este suficientă puțină inițiativă și multă inimă; în al doilea rând dovedește că muncitoarele pot fi câștigate pentru sport și în condițiunile dificile de astăzi, fiindcă ele posedă — mai mult decât își închipuie unii — înțelegerea pentru ceece este util ridicării lor culturale.

★

(după relatarea tovarășului Anton Gal din Oradea).